

DÜŞLEME

Yarı-zamanlı işimdeki mesaimin bitişi ile sabahın alacakaranlığında, proje atölyesi dersine yetişmek için çıktığım “kuzey kutbuna” şehrin öteki ucundan bu sefer ise gece karanlığında dönüyorum. Köşedeki markete uğruyor ve birkaç şey alıyorum. Fişi kontrol ediyorum. Bodrum kattaki, tek hücreli konteynır boyutlarındaki “araştırma üssümün” kapısını açıyorum. Rutubet kokusunu duymakla kalmıyor artık görebiliyorum. Soyunmaya yeltendiğim an, içerisinin dışarisından daha da soğuk olduğunu fark ediyorum. Keyfim kaçıyor ama tüm bunları kanıksadığım için, artık sorun yok. Rahatsız etmiyor. Hiç ışık almayan, hep soğuk olan ve üniversite öğrenimim boyunca tüm çalışmalarımı gerçekleştirdiğim, 70 m² ‘lık bu “öğrenci evi” mi bu yüzden “kuzey kutbundaki bir araştırma üssü” ve kendimi de bir “araştırma görevlisi” olarak ilan ediyorum.

Giriş kapasından iki adım ötedeki mutfığa geçmem çok uzun sürmüyor. Buzdolabının kapağını açıyorum, dolabın hacminin büyük bir kısmının boş olduğunu bilmeme rağmen alışkanlıktan olsa gerek dolabın içine müdanasıza şöyle bir göz gezdirip zaten pek de farklı bir alternatifimin olmadığını farkındalığıyla, o “malum yemeği” çıkartıp ısıtıyorum. Yine alışkanlıktan olsa gerek, ikinci el televizyonumu açıp karşısındaki ikinci el kanepeme bir elimde ikinci el kumandayla diğerinde ise en az benim kadar tatsız tuzsuz tabağımla uzanarak yerleşiyorum.

Akşam haberleri saati.

Onlar da en az benim kadar tatsız tuzsuzlar. Yüzü kapkara bir adam beliriyor televizyon ekranında, bir anda. Bu haber zaten olmayan keyfimi iyice kaçırdı. “Neye kanalı değiştireyim. Değiştir, ah değişmedi. Hadi değiş. Değiş!” “Hay aksi! Yine kumanda bozuldu.” Diye kendi kendime hayıflanırken tatlı bir uykunun tesiri üzerime usulca çöküyor. Yavaşça kapanıyor ağırlaşan gözlerim:

Yerin derinliklerine doğru bir el beni çekiyor. Kimin bu el bilmiyorum. Sadece daha ve daha çok aşağı iniyoruz. Sanırım rüyanın içine dalmak bu olsa gerek. Takip ediyorum karanlıktaki bu kara eli, bana sesleniyor. “Buyurun mühendis hanım, lütfen bu taraftan.” diyor. Bu bir erkek sesi. Ne çok genç ne de çok yaşlı... Sanki şimdi ise düşeyde değil de yatayda ilerliyor gibiyiz. Bir koridorda ya da bir tüpteymiş gibi ilerliyoruz. Yer kara, gök kara. Bu zifiri karanlıkta bırakın bir şey görmeyi önümü dahi göremiyorum. İlerledikçe, ötede daha fazla kişinin bulunduğunu anlıyorum. Sonra, bir loş ışık patlıyor yüzüme. “Hoş geldiniz mühendis hanım!” diyerek el sıkışıyoruz. “Kim bu mühendis hanım? Ben miyim? diyorum içimden afallayarak. İyi ama ben mimarlık okuyorum, mühendislik okumuyorum ki. Nasıl olur?” Bir grup kara el ve yüz beni gülerek selamlıyorlar. Şaşıyorum. “Denetim için ocağın tüm hazırlıkları tamam.” diyorlar. Sekreterim olsa gerek, genç bir hanımefendi ise bana elindeki raporları uzatıyor. Okuyor ve imzalayarak onaylıyorum. Sonra tekrar yüzü kapkara bir adam beliriyor. O beni buraya getiren adam, onu sesinden çıkarıyorum. Bu yüzü de hatırlıyorum. Bu ekranda az önce haberlerde beliriveren o yüz. Evet o! Elimi sıkarak bana teşekkür ediyor. “Ama bir dakika, bu nasıl olur? Haberlerdeki maden ocağı faciasında hayatını kaybeden madenci değil miydi şu an bu elimi sıkın adam?”

Gözlerimi dehşetle açarak uyanıyorum.

Genç bir kadın feryatlarla yakama yapışarak beni kanepeden kaldırıyor. “Oğlum nerede? Efe nerede?” diyor. Genç kadın, televizyon ekranının içerisindeki enkaz yığınının oğlu Efe’yi aramak için sokağa doğru çaresizce koşuyor.

Gözlerimi kapıyorum:

Polis telsizimden pazar yerinde kayıp bir çocuk ihbarını duyuyorum. Etrafta çocuğu aramaya başlıyorum. Ve birazdan buluyorum afacan Efe’yi. Yakındaki parkta kuytu bir yerde saklanmış yaramaz. Annesi, kaybetmenin verdiği korkuyla ve bulmuş olmanın verdiği minnetle bakan gözlerle “Teşekkürler polis hanım.” diyor. “Kim? Ben mi? Polis? İyi de ben polis değilim ki?”

Gözlerimi açıyorum. Dışarıya hala karanlık. Kâbus görmüş olmalıyım “Sabaha da daha çok var.” Diyerek tekrar yumuyorum gözlerimi:

Issız bir sokaktayım, neredeyim bilmiyorum. Sanırım kayboldum. Gecenin bir yarısı; kadının ve bir başıma olmaktan ürkiyorum. Bir anda sokağın başında bir silüet beliriveriyor. Kim olduğunu seçemiyorum, ürperiyorum, adımlarımı hızlandırıyorum. Gerginim. Onun aslında bir kadın silüeti olduğunu fark edince hem biraz rahatlıyorum hem de afallıyorum. Silüet kadın, yanımdan geçerken şen denebilecek bir kahkaha ile gülümseyerek selam veriyor. Kadını tanıyor gibiyim ama çıkaramıyorum. “İyi geceler.” diyorum. “Teşekkürler, sayenizde hâkime hanım.” diyor. “Ne? Hâkime mi? Sokağı kontrol ediyorum. İkimizden başkası yok. Besbelli bana söylüyor. Nasıl sayemde? Ben nasıl hâkime oldum?”

Gözlerimi ürkererek açıyorum. Zamanı kontrol etmek için zigon sehpanın üzerindeki masa saatine bakacakken gözüm gazete üzerindeki fotoğrafa iliyor. Bu, az önce gece vakti sokakta karşılaştığım şen kahkahalı ve bana teşekkür erden kadının fotoğrafı. Ve bir fotoğraf daha var: O kadının katil zanlısı! Ve kocaman bir manşet: “O saatte orada ne işi vardı?” Akıl alır gibi değil. Koltukta yatmak artık çok ürkütüyor. Bu yüzden, kafamı dağıtmak için çalışma masama geçiyorum. Yüksek lisans başvurum için hazırlamam gereken niyet mektubumu yazmaya karar veriyorum.

Gözlerim kapanmış:

Dünyaca ünlü, Türk Onkoloji Araştırmaları Merkezi tarafından bu yılki araştırma projesini yürütecek olan ekibe seçilmek için gelen binlerce başvurunun arasından “Avrupalı bir öğrencinin” doktora tezi kapsamında bu ekibin bir üyesi olmak istediğini beyan eden niyet mektubunu okuyorum. “...Sevgili profesör, böyle bir ekibin çalışmalarında yer alma şansı için tüm Türkiye Cumhuriyeti adına sizlere şimdiden teşekkürlerimi sunuyorum.” Okumam gereken bir düzine daha niyet mektubunun sırada olduğunu fark ediyorum.

Telefona gelen bildirim sesiyle irkilerek uyanıyorum.

-1 Mayıs sebebiyle bugün Taksim’e çıkışlar güvenlik sebebiyle yaya ve taşıt trafiğine kapalıdır.- “Hadi şimdi çık çıkabilirsen sokağa! Her yer trafik.”

Masa başında gözlerimi ovuşturarak kapatıyorum:

Taksim’deyiz. Sanırım, okulda hazırladığımız pankartlar ellerimizde, yürüyüşteyiz. Bugün okul yok. Muhabir olduğunu zannettiğim bir çocuk bana doğru yanaşıyor. Benimle röportaj yapmak istediğini söylüyor. Hangi medyadan olduğunu sormadan -önemi de yok zaten- direk kabul ediyorum. Söylüyorum zihnimden geçenleri hiçbir filtreden geçirmeden, dosdoğru. “Teşekkürler Bakan Hanım.” diyor gazeteci çocuk. “Ne? Kim? Ben mi” Kendimi Taksim’e protesto için çıkan bir öğrenci zannederken bakan olduğumu öğreniveriyorum bu seferde. “Peki bu öğrenciler okul üniformaları ile nasıl katılabildiler ki?” diye sormadan edemiyorum muhabir çocuğa. “Ohoo, kısıtlamalar eskidendi bakanım, sizin gibi siyasetçiler sayesinde artık daha liberal bir toplumuz.” diyor genç muhabir çocuk. Sonra ertesi gün gazetede okuyorum verdiğim röportajımı. Ne anlattıysam o. Ne bir eksik ne bir fazla. Hiçbir kelimemi sansürlememişler.” Helal olsun valla çocuğa!” diyorum.

Bu sefer masanın başında gözlerimi ovuşturarak açıyorum.

Zihnimin derinliklerinde yaşadığım güncel öğrenci hayatım ve hayalini kurduğum öğrenci hayatı birbiri içerisine seçilemeyecek şekilde karışmış hatta her şey bulanmış durumda. Yaşadığım ya da düşlediğim şeylerin etkisinden kurtulmaya çalışıyorum. Ama kifayetsiz. Beynim allak bullak. Gerçeklik algımı kaybetmiş durumdayım. Gözlerim açıkken çılgınlarla benden bir şeyler isteyen insanları görüyorum. Gözlerimi kapıyorum, aynı insanlar minnettar bir şekilde teşekkürlerini sunuyor.

Gözlerim açıkken gördüğüm kabuslar kapalıyken bir rüyaya dönüşüyor. Kimim ben?: Mimar?, Mühendis?, Kadın?, Bakan?, Doktor?, Anne?. Yoksa sadece bir genç mi? Ve bu insanlar benden ne istiyorlar?

Açıyorum, kapıyorum, sonra tekrar açıp kapıyorum. Gözlerimi ovuşturuyorum, yüzümü yıkıyorum, soğuk bir duş alıyorum. Aynanın karşısına geçip gözlerimin gerçekten açık olup olmadığını kontrol ediyorum. Apaçıklar. Sadece biraz yorgunlar. Ve çevrelerinde biraz kırıksıklık var. Acaba onlar vardı da ben mi fark etmedim diye sorgulasam da çok takılamıyorum. Takılamıyorum çünkü oracıkta yine yorgunluktan gözlerim kapanıveriyor:

Yaşadığım evdeki oda sayısı artmış. Buna şaşırıyorum. Neredeyim ben? Buzdolabına koşuyorum. Bu sefer ilginç bir şekilde dolu kısmı boştan fazla. Burası öğrenci evim değil. Eminim. Yatağımı kontrol ediyorum. Sanki yatağım da biraz genişlemiş gibi. Hani bu besbelli iki kişilik bir yatak. Ve bomboş. Yatakta kendimi yatarken görmemek beni biraz daha rahatlatıyor. “O zaman bu yatakta yatan da ben değildim ve belki de burası benim evim değildir.” Diyorum kendimi avutmak için. Tam o an, uzaktan kalabalıklık bir gürültü geliyor. “Olamaz!” diyorum “Yine sesler ve beni yine o tanımadığım sesler buldular.” Büyük bir kaygı ile evin salonuna koşuyorum. Televizyon kapalı. Ve uzandığım kanepede bu sefer uzanan kimse yok. Uyuyan kimse yok. Artık uyuyan kimse yok! Eminim. Kimse uyumuyor, uyuklamıyor. Kimse göz bile yummuyor!

Sesler dışarıdan geliyor. Pencereye koşuyorum. Bir adam el ediyor, onu tanımıyorum, aşağıdaki fener alayına davet ediyor beni. Ardından bir kız çocuğu “Hadi anne geç kaldık.” diyor bana. “Ne, kim? Anne mi?!” Diye sorgulayamadan “Neye geç kaldık?” diyorum. Takvimi gösteriyor. Ekim 29. Bu tarihi biliyorum. Şimdi anlıyorum sokaktaki kalabalığı. Evet ama nasıl o kadar zaman geçmiş olabilir ki. Daha dün gece televizyonun karşıdaki kanepede uzanmıyor muydum?... Sokağa iniyor ve alaya katılıyorum. Herkes teşekkürler eşliğinde beni alkışlıyor. Ama aklımda hala aynı soru: “Bir göz açıp kapayana kadar ne yapmış olabilirdim bu kadar teşekkürü hak edecek?”

Kortejdeki çocukların birinin elinde tuttuğu çerçevedeki bir çift mavi göze takılıyor gözlerim bir an. Tüm sorularımın cevaplarını veriyor gibi çerçevenin içerisindeki iki göz kapağının arasında kalan bu derin mavilik. Biliyorum. Küçük kızımın bayram gösterisini izlemek için buradayım. “Teşekkürler anne!” diyor gösteri bitip yanıma doğru koşarken. “Hepsi senin sayende!” diyerek boynuma sarılıyor. İşte şimdi anlıyorum tüm bu teşekkürlerin sebebini!

Düşleri gerçekten görebilmek için önce gözlerimizi kapatıp onları iyice bir düşlemek gerek. Gözlerimizi tekrar açtığımızda ise bir sonraki kapatışa kadar çok çalışmak gerek. Ne zaman ki düşler gerçeğe dönmeye yakındır. İşte o zaman insan hakikatle hayalin arasındaki farkı yitirir. Göz bir açılır, bir kapanır. Ne zaman açık ne zaman kapalıdır bilinmez. Biz sadece yanılırsanız. Aslında, hakikate erişmek için bir göz açıp kapama arasındaki menzil ya da süre yeterlidir. Düşlediğimiz, özlediğimiz bir memleket bir gelecek yakındır. Nasıl ki Atatürk, kısacık bir ömre gözlerini açmasına rağmen gözünü kapatana kadar bir vatani küllerinden doğurduysa düşler mümkündür. Umut, istikbal ve özlem duyulan bir memleket; bir gün açılıp bir gün kapanacak dahi olsa her bir Türk gencinin gözlerindedir!

ELİF